

Sinhors Excellenças

En l'an de gràcias dau 2007 auguèriatz la luminoa idea divina quora creètz l'associacion Córrer a Pelhon de Nissa.

La vòstra iniciativa uroa n'a menat an aquesta commemoracion de pas denembrar dau jorn d'ancuei.

Coma lo declarariatz en lo 2007, vi repilhi : « Despí quauques mes, embé mon paire Marc e mon cousin Marc (gaire originaus dins la familha), si siam tornat botar a faire un pauc de corsa a pen e meme d'uni emb'un dorsau. A la fin d'una, si siam dich qu'èra pecat d'anar ensin, un pauc a la charaf, e decideriam de crear una chorma pichina per córrer embé quauques companhs sota de la mema malheta ».

Quant de camins percorruts !! Quant de montadas caladi !!! Quant d'estirements festejats !!! Quant de gents d'armas defugits !!!

Segon lu ancians, dau principi li vòstri performanças siguèron aquistadi a la fòrça dei gambas e d'un mentau a tota espròva. Escotent basta lo vòtre coratge, faguèriatz front a toi lu temps pour vos coirassar e rafinar lu vòstres còrs d'atlètas. Embé un entrainement rigorós, amoloneriatz lu 30''/30'', sans jamais defautar a la monotonia d'aquest exercisi. [\[fòto anciana de Marc e Julian\]](#)

La primera grana batèsta, la meneriatz a Milhau. La corsa du Viaduc, tra ciel et tèrra, coma dion. A l'ocasion de la vòstra venguda, avian barrat l'autovia. Vi laissant tota libertat per exprimir la vòtra andana reiala.

Lèu lèu, capisseriatz que la vòstra set de victòria demandava un entrainement moderne, estructurat, a faïçon, que pilhe en còmpte li vòstri qualitats naturalis. Rebutant li limitas dei vòstres còrs, faguent pas cas de li sirènas de la dolor, s'avitant de l'acide bulhent que vanega en lu vòstres muscles salhents. Per aquò faire, basta un entraîneire de gaudi podia èstre *lo de qui cau* per l'enjuec : lo Felipe Cordier. Solet entraîneire 3e grado de la region, responsable de toi lu entraîneires dei Aups-Maritimes. Lèu lèu, la novela s'espandissèt en valada de Palhon, faguent resson en lu vilatges... L'armada de Córrer a Pelhon creissèt d'abriva exponenciala, faguèt mestier un segond entraîneire. « Sempre mai » porria èstre la devisa dai nòstres inspiradors. Apareissèri, ieu lo corruer umil vengut entraîneire. Faguèri la mieu experiança sus lu camins, sus li pistas, a cada moment estent sèrv au servici dei sieu majestats, despí lo matin en camins fins au sera en li begudas, que velhèri sus la sieu bona sanitat, sus la sieu dietetica, au sieu besonh idric. Elaborant lu plans que respondèron ai exigenças qu'impausan li sieu ambicions de conquistas. Mas bastavi pas plus, gausit da l'obra que mi revenia. Antoine Vissuzaine venguèt a la mieu ajuda. Aquest escrivan-blogaire-corrur, aquest òme multicarta dai capacitats diversi mi porgia renfòrç.

Ancuei, lo club non s'arresta de créisser... per arribar a mai de 50 sòcis aüra. Toi devòts et fedèls ai estiraments.

Basta un òme refudèt la crida de la modernitat, veguent dins l'entraînement una rompedura embé la tradicion dei ancians. E justificuèt ensinda pròche de ieu dau temps d'una de li entrevistas numeroï que mi bailava : « Ba !!! Anava pròpi ben denant. Regarde-mi, jamai faguèri de fraccionat ». Avia rason, per passar de la caminada a la corsa a pen, l'òme a ren besonh de fraccionat. Aquest Òme que, faguent fidança a la generositat de dòna natura devers d'eu, refudèt de seguir quauque sigue plan d'entraînement ; aquest Òme que de còps que l'i a s'exprima dins una lenga estranha dai sonoritats melodiòs; aquest Òme reconoisut dins le monde de la corsa a pen dau sieu bandanas celèbra que mestreja la sieu cabeladura afogada... Aquest Òme, es lo Marc Waltzer, lo nòstre president fundador, l'Òme que, dau sieu coragte e da la sieu devocion pilhèt li retnas d'aquesta dinastia de corrurs. L'Òme que donèt vida a nautres toi.

Pura, esconduts dins l'ombra, une menaça radava. Sornaruda. Silencia. Aquesta menaça venguèt dau sieu fiu pròpri, Julian Waltzer que pilhèt la sieu seguida dins un push sensa dolor. Ambiciós, rebutava lu confins dau reiaume de Pelhon. Mandant de rapresentants tra lo monde [Fòtos de viatges]. La legenda cunta que lo Papa, eu-meme, qu'aprofitèt de la participacion dau club au Maraton de Roma, si desirèt entretenir embé Julian. Mas refudèt, lo Julian, aquest òme umile, discret, pròche dei sieus et dei sieus sòcis, aimèt mai restar entre li sieu ovelhas a festejar dins li catacombas romani.

L'i a gaire, charavi emé Barack Obama que mi demandava la recepta de la capitada de la Monta-Cala. Auguent pauc de temps, desirava organizar una esprova pariera per cariera a San Francisco. Li respondèri per modestia : « Escota, Barack, lu Etats-Units porràn jamai organizar una corsa tant ample. Non avètz un Marc Waltzer per la sonorizacion coma lo Léon Zitronne de la comtea, non avètz un Julian Waltzer que saup far anar a còup de verga lo centenau de benevolencs emmascats et timorós, non avètz le sosten sensa manca dau nòstre cònsol Sénher Rancurel que meme l'administracion dau vòstre successor afalit n'envueja. » Barrack mi repondèt : « *And for a little Trail in the Rocheuses ?* », « Manco en pantalons, li respondèri, per aquò, vi faria mestier un paísatge meravilhós coma la valada d'en Palhon e la sieu solelhada qu'es pas de dire. Mas per vi consolar, demanderei au nòstre president estimat de vi mandar un dorsau a jaba per l'edicion venenta lo diménegue 28 de mai dau 2017 a 10 oras, partença de la Sosta ».

Mi remebri aquesta scena famoa que fa lo compendi dau cortage e dau testarditge dau nòstre jove president. Era en Tèrra Germanica, per lo Maraton de Berlin. Un gus refudèt de nen laisser passar dins l'entrepas de partença dau fach qu'aviavam pas de sauveconduch. Ieu, nec, de regardar aquest Visigòt e de li dire :

« Mas coma ? Non reconoissètz plus lo Julian Waltzer ? ». Mi respondèt : « E !!! Cu ? Non. » Julian mi retenguèt de la man, m'empachant de castigar aquest pagan. Mi diguèt : « Siáu vengut, me'n tornerai embé la mieu medalha au còl ». Imaginant toi lu biais per passar li cledas de seguritat. Imaginèt tanben de passer sota de li grillhatges pròpi au luec dont venion tombar d'aiga. Pi venguèt un lume en lu uelhs. Lo lume que basta an lu engènis. « Vau sonar ma frema, Dòna Carina, mi va mandar la fòto de li nòstri cartas d'identitat ». Òsca !!! Aquesta astúcia fonccionava e poderiam faire partença dau Maraton au beu de 40 000 adorators de la fada quitran.

Una altra istorieta ven completar l'epopèia de Julian. Era d'invern. Lo ceu èra blu, mas lu jorns passats avian trasformat lo percors dau Cross en una pauta espessa. La partença siguèt facha. Lu òmes s'abrivèron galhards, escotant basta la set de victòria. Julian si trovava ben plaçat. Passava lu repompèus d'aise, relançant per de grani acceleracions a cada còup que faia mestier. Remontant un après de l'autre lu concurrents, se concurrent l'i siguesse !!! E aià, dins aquesta fanga, dins aquesta melassa indigna per la sieu classa, perdèt una cauçura. Solet faça au sieu destin. Encaminèt de cavar per fin de tornar trovar la sieu dignitat, e sobretot la sieu cauçura. E repilhèt lo sens de la corsa dins un esperit olimpic, passant la linha, digne embé li sieu doi savatas ai pens.

Ne'n convendretz, da lu Waltzer lu òmes son ben provedits da la nature. E lo sieu mentau a ren d'envuejar ai sieus còrs d'atlètas. Mas cen qu'es lo sieu segret ? Lo vi vau dire. Ren da veire embé un baume de jovença, nimai la sieu passion per li bevendas. Non. Ren de tot aquò. Li fremas. Vequí lo sieu segret.

Lu nòstres doi monarcas an sauput aver d'ajudas. Pòdon comptar sus dau sosten sensa manca d'Annick que Marc li pòu tot confiar, tanben lu sieus belicres. De Marion qu'es pas basta la sòrre de mas finda... la filha de... e de Carina que fa mèfi e s'assegura dau bonur dau nòstre president.

Per la faire corta, es aquesta dinastia reiala que pòrje ai sieu gents dau club l'esperit de Córre a Pelhon. Un club mai qu'un club : una familha.